

senest i forbindelse med den evaluering, der har fundet sted af det udvidede frie valg, at der på trods af en meget præcis lovgivning, som meget præcist udstyrer patienterne med et sæt rettigheder, fortsat er et problem med, at der finder mangelfuld information sted visse steder i sundhedsvæsenet.

Det er baggrunden for her at få præciseret, at sygehuset har en informationspligt, sådan at alle patienter senest 8 dage efter modtagelse af indkaldelsesskrivelsen får en målrettet information om, hvordan det frie sygehusvalg virker, og får en målrettet information om, hvorvidt der i de situationer, hvor der er ventetid til ens eget sygehus, er mulighed for at blive behandlet et andet sted hurtigere, samt en information om adgangen til det udvidede frie sygehusvalg, hvis det offentlige ikke kan levere ønsket behandling inden for 2 måneder.

Jeg er meget tilfreds med, at denne del af lovforslaget, som jo er det helt centrale, nyder stor opbakning i Folketinget og også, kan jeg forstå, fra de partier, som egentlig ikke bryder sig så meget om ideen om det frie valg. Det er rart nok, og jeg vil gerne kvittere for, at når det frie valg nu er en realitet, er der også et massivt flertal i Folketinget, der stiller sig bag det synspunkt, at så skal det også fungere. Det synes jeg er meget tilfredsstillende. Det er godt for patienterne.

Det er også godt for patienterne, hvis ressourcerne i sygehusvæsenet målrettes sygdomsbehandling. Det er jo så baggrunden for de to øvrige elementer i forslaget, som i den debat, der lige har udspillet sig, har påkaldt sig mest opmærksomhed, nemlig forslaget om at give en hjemmel til, at der kan indføres forsøg med gebyr for udeblivelse, og forslaget om, at der kan udmåles et gebyr for tolkebistand for patienter, som har boet her i landet i 7 år, startende i princippet fra det tidspunkt, hvor vi vedtager lovforslaget.

Jeg vil gerne sige, at i forhold til begge disse forslag må succeskriteriet være, at der kommer nul kroner ind. Målsætningen må jo være, at et meget stærkt signal kombineret med en mekanisme, hvor der altså er en mulighed for at tage et gebyr, hvis folk uden gyldig grund udebliver, eller hvis folk svigter, eller hvis folk efter 7 år med de massive tilbud om danskundervisning, vi giver, ikke magter at håndtere sproget på en sådan måde, at de kan begå sig, giver nul kroner, at patienter møder op eller melder afbud, og at de mennesker, der indgår i de forskellige integrationsforløb og modtager danskundervisning,

tilegner sig de kundskaber, der skal til, sådan at tolkning ikke er nødvendig. Det er målsætningen.

Det er altså en nødvendig del, om end en detalje kunne man sige, i ambitionen om at lave verdens bedste sygehusvæsen. Det fordrer simpelthen, at de ressourcer, vi har til rådighed, som jo til alle tider vil være knappe, og hvor man til alle tider kunne ønske sig, at der var flere, anvendes bedst muligt. Derfor er jeg tilfreds med, at der i forhold til begge disse elementer i forslaget er et flertal til stede. Det konstaterer jeg med stor glæde.

Så skal jeg nok lade være med at vikle mig ind i en stor polemik om, at man i relation til det ene gebyr synes, at det er en god idé, og i relation til det andet gebyr synes, at det drukner i administration. Jeg tror, at vi må konstatere, at uanset om man gebyrlægger det ene eller det andet i sundhedsvæsenet, rejser det selvfølgelig en række praktiske spørgsmål om, hvordan det udmåles, i hvilke særlige situationer det udmåles, hvordan det administreres, hvilke grupper der helt undskyldeligt skal undtages etc. etc.

Kl. 16.05

For mig at se er der ingen forskel på de udfordringer, vi står over for, hvad enten vi nu laver gebyr i forhold til folk, der udebliver uden lovlig grund, eller i forhold til personer, der har brug for tolkebistand, selv om de har boet i landet i 7 år.

Så vil jeg også gerne sige, at i og med at succeskriteriet er, at begge disse gebyrer indbringer nul kroner, er det selvfølgelig vigtigt at understrege, at en adgang til amterne om nu at søge om at få godkendt forsøg, der har et element af gebyr for patienter, der udebliver uden lovlig grund, ikke betyder, at det skal stå alene. Det skal jo ikke stilles op over for en målrettet informationsindsats, hvor man f.eks. varsler patienterne, tager moderne teknologi i brug, som man f.eks. gør i visse dele af sundhedsvæsenet, sender folk en sms dagen før, eller hvad man nu kan gøre af servicerede ting. Det er jo ikke et enten-eller; det er et både-og.

Sundhedsvæsenet må selvfølgelig forpligte sig på at give patienterne optimal information, og for mig at se hører det også til det at være et moderne sundhedsvæsen, at man giver fortravlede danskere en reminder, når teknologien gør det muligt uden nævneværdige meromkostninger, selvfølgelig. Men så meget desto større grund er der så også til, at patienten møder op, hvis man ligefrem har fået en reminder, og så